

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11Co/15/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217444
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217444.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 5. novembra 2013 č. k. 25C/7/2013-37, takto

rozhodol:

Odvolačný súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

apadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovenia § 101 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP), ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 5 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a ustanovení § 41 ods. 1, 2 písm. c/, d/, i/, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Uviedol, že navrhovateľ sa návrhom domáhal od odporcu zaplatenia majetkovej škody v sume 3.722,65 eur a nemajetkovej ujmy v sume 744,53 eur, keď Okresný súd Levice o návrhu na vydanie poverenia rozhodol po 236 dňoch vo veci vedenej exekútorom pod exekučným číslom EX 7587/2010 a to tak, že zamietol návrh na vydanie poverenia. Navrhovateľ namietal, že sa pre existenciu rozhodnutia rozhodcovského súdu nemôže domáhať pre prekážku rozhodnutej veci nároku v civilnom konaní. Súd pritom rozhodol po veľmi dlhej dobe a nie v súlade so zákonom a ústavou SR. Majetková škoda predstavuje istinu a príslušenstvo a nemajetková ujma 20% z uplatnenej istiny a príslušenstva za nesprávny postup súdu.

Po oboznámení sa so spisom Okresného súdu Levice sp. zn. 11Er/654/2010 zistil, že návrh na začatie konania o vydanie poverenia bol podaný dňa 05. 08. 2010, pričom o tomto návrhu rozhodol súd uznesením zo dňa 13. 10. 2010, právoplatným dňa 28. 03. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Voči tomuto uzneseniu podal oprávnený odvolanie a Krajský súd v Nitre rozhodnutie exekučného súdu potvrdil. Exekučné konanie je teda právoplatne skončené. Navrhovateľ ako oprávnený nijako neurgoval vydanie poverenia. Prípisom zo dňa 07. 09. 2010 bol oprávnený vyzvaný na doplnenie návrhu, čo nedoplnil. Navrhovateľom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, navrhovateľ nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku, pričom na navrhovateľovi je preukázať svoje tvrdenia. Údaj o výške majetkovej ujmy sa nedal overiť ani s exekučným spisom,

v ktorom nebola vymáhaná suma konkrétne uvedená. Navrhovateľ svoje tvrdenia o škode v návrhu všeobecne popísané nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkaz o vzniknutej škode. Podľa súdu navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a ani ju nezdôvodnil. Navrhovateľ predložil súdu znalecký posudok č. 1/2013 vypracovaný doc. JUDr. PhDr. V. B., PhD., podľa ktorého jednotlivé záväzné pramene práva EÚ a súvisiace nezáväzné pramene práva EÚ, ktoré obsahujú alebo odkazujú na ustanovenia o rozhodcovskom konaní v tzv. spotrebiteľských sporoch vrátane súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ k 01. 07. 2013 neobsahujú výslovný zákaz rozhodcovského konania v spotrebiteľských sporoch, tzn. právo EÚ všeobecne a bez splnenia osobitných podmienok ochrany spotrebiteľa nezakazuje, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní. V súvislosti s týmto znaleckým posudkom v odvetví európske právo súd prvého stupňa uviedol, že tento nemôže zmeniť právoplatné rozhodnutie v exekučnom konaní. Mal za to, že takýto dôkaz je irelevantný pre dané rozhodnutie. Záver znalca je všeobecný, nepoukazuje na osobitné podmienky konkrétnej exekučnej veci. Exekučný súd zamietol návrh na vydanie poverenia pre rozpor exekučného titulu nielen podľa EÚ, ale aj pre rozpor s právom SR, pričom toto rozhodnutie je právoplatné.

Konštatoval, že súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo v tomto prípade k prietahom v konaní (žiadne konanie sa nevedlo) ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu, a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla a dospel k záveru, že v prípade, že súd mal za to, že nie je zákonný dôvod pre vydanie poverenia, návrh zamietne, pričom takéto rozhodnutie nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré bola určená 15-dňová lehota. Pre rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia zákonná lehota neexistuje. Poukázal na skutočnosť, že aj exekútor, u ktorého navrhovateľ (oprávnený) podal návrh na začatie exekúcie, nedodržel lehotu podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku na podanie návrhu na súd do 15 dní (bolo to viac ako tri mesiace), z čoho navrhovateľ žiadne v tejto žalobe podobné závery nevyvodzoval. Exekučný súd vydal rozhodnutie v lehote 36 dní, čo je časovo zanedbateľná, priam krátka lehota na rozhodnutie, dokonca v lehote uvádzanej navrhovateľom. Z pohľadu súdnictva sa o uvedenej dobe dá hovoriť ako o veľmi krátkom časovom intervale. Súd nebol presvedčený, že by bol počas tejto doby navrhovateľ v neistote a hrozila by mu akákoľvek škoda. Ani nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody (rozhodnutie ÚS SR I. ÚS 16/2002).

K nároku navrhovateľa podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. (podaných niekoľko žalôb proti odporcovi), súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ napáda nesprávny úradný postup odporcu a nie nesprávne, resp. nezákonné rozhodnutie podľa § 5 ods. 1 cit. zákona. Uviedol, že predmetné poverenie by nebolo možné vydať, keďže rozhodcovská doložka bola v rozpore s dobrými mravmi, resp. išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd poukázal na ustálenú súdnu judikatúru v zhodných veciach na iných súdoch, napr. KS Prešov sp. zn. 6Co 167/2012, Najvyšší súd SR sp. zn. 1Cdo/103/2012, 5Cdo/42/2012 2M Cdo/4/2012 ako i Ústavného súdu ČR vo veci č.k. II. ÚS 2164/2010. Súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ sa nemôže domáhať nároku podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, ak navrhovateľ dospeje k záveru, že exekučný súd nesprávne zdôvodnil svoje rozhodnutie, resp. nesprávne aplikoval právne normy SR alebo EÚ. Nesprávny postup z právneho hľadiska je porušenie procesných právnych noriem. Hmotnoprávne dôvody pre neexistenciu platného exekučného titulu v odôvodnení uznesenia exekučného súdu nemožno považovať za postup súdu na základe ktorého by bolo možné požadovať ujmu. Záverom konštatoval, že nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia pre oprávneného odpadá prekážka res iudicata na uplatnenie jeho práva na súde (napr. uznesenie KS v Žiline sp. zn. 20CoE/94/2012).

Všetky konštatované okolnosti veci ako sú zanedbateľná dĺžka konania od podania návrhu na súd do vydania rozhodnutia exekučným súdom, neexistencia lehoty na vydanie poverenia v čase podania návrhu ohľadne rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, neexistencia zákonnej lehoty na rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia, nepravdivé - zavádzajúce údaje navrhovateľa o dĺžke nedodržania lehoty, nedodržiavanie lehôt exekútorom navrhovateľa, nemožnosť samotného navrhovateľa spĺňať lehoty súdu, reálne nepreukázanie škody, neexistencia konštatovania prietahov v konaní, či porušenia povinnosti, vykonávanie dokazovania ako podstata súdnictva, neaktívny prístup oprávneného, nevyužitie všetkých zákonných možností navrhovateľom ako oprávneným, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, exekučný titul v rozpore so zákonom, možnosť navrhovateľa domáhať sa nároku voči dlžníkovi v občianskoprávnom konaní viedli samostatne i vo vzájomnom kontexte súd k zamietnutiu

návrhu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval a žiadne mu nevznikli.

Proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že sa mu ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, skutočnosť, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplné zistenie skutkového stavu veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Mal za to, že ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia, ktoré musí byť zrušené. Konštatoval, že súd prvého stupňa vytvára konštrukciu, podľa ktorej návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy bol anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov, avšak bol toho názoru, že samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávne úradnému postupu, a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poznamenal, že súd prvého stupňa nevysvetlil prečo zastával názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty. V danej veci vytvoril zákonodarca legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty, ktorú exekučný súd ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Mal za to, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Ďalej uviedol, že súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmito opravnými prostriedkami (§ 201 OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a (ust. § 214 ods. 2 OSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinný v čase začatia tohto konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1, citovaného zákona (účinný v čase začatia tohto konania), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 236 dní.

Odvolací súd k tejto námietke odvolateľa uvádza, s poukazom na obsah spisu a rozhodnutie súdu prvého stupňa, že toto tvrdenie navrhovateľa nevyplýva zo spisového materiálu, lebo súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota na vydanie poverenia v prípade rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu neexistovala, pretože Exekučný poriadok v posudzovanom období podania žiadosti upravoval len lehotu na vydanie poverenia (§ 44 ods. 2 EP), ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a nie na vydanie iného rozhodnutia o návrhu na vydanie poverenia, ako to bolo v preskúmvanom prípade. Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 05. 08. 2010 k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie spísaný dňa 09. 06. 2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 13. 10. 2010 (právoplatné dňa 28. 03. 2011) tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Rozhodnutiu exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia predchádzala súdna výzva zo dňa 07. 09. 2010 o predloženie potrebných dokladov k návrhu na exekúciu, ktoré neboli zo strany oprávneného predložené, oprávnený na výzvu súdu nereagoval. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 13. 10. 2010, rozhodol tak v lehote 36 dní po uplynutí lehoty na doplnenie návrhu (súd čakal až 33 dní). Pokiaľ súd prvého stupňa uviedol, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia rozhodol v lehote 36 dní od podania návrhu exekučnému súdu, uviedol správny údaj a správne konštatoval, že nebolo preukázané tvrdenie navrhovateľa, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 236 dní od jej podania ako to tvrdil navrhovateľ.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie omeškanie viac ako 236 dní nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie navrhovateľa v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Navrhovateľ mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu v danej veci podať opravný prostriedok, čo i využil a podal odvolanie proti uzneseniu súdu o zamietnutí návrhu, a odvolací súd odvolaniu oprávneného nevyhovel a uznesením z 21.01.2011 potvrdil prvostupňové uznesenie. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade

ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácii, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010- 12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (navrhovateľa) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999 z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR (pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver sudu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh) a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s §151 ods. 1 O.s.p. náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.